

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

15 Sept. 1915.

Redaktion:

WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 18:A. Årg. 33.

”Far över och hjälp oss!”*

Det är ganska intressant att giva akt på under vilka omständigheter Paulus såg synen av den macedoniske mannen och hörde nödropet från det hedniska Europa. Den store hednissionären och hans följeslagare voro stadda på en missionsresa i Mindre Asien och hade tänkt besöka dess kustprovinser, men hindrades därifrån av den Helige Ande. De beslöto då att fara till Bitynien men även häruti hindrades de av Anden. De voro vana att lyda, och de skulle ock snart få förklaringen på den Helige Andes handlingssätt. De foro ned till Troas. Här tedde sig nu för Paulus, under det han sov, synen av mannen, som bad honom: »Far över till Macedonien och hjälp oss!» Paulus förstod genast, att Herren hade kallat honom att predika evangelium för dem, som ropet kom ifrån. Och strax for han till dem.

Jag har mig ej bekant, om någon i de kristna länderna sett någon liknande syn av en representant från

Anteckningar från ett föredrag av missionär Martin Westling vid Östergötlands Ansgariiförenings sommarmöte i Mjölby den 28 juni.

hednavärlden, men även om så icke är fallet, så har dock detta rop ljudit och ljuder ännu till oss från en döende hednavärlid. »Far över och hjälp oss!» Det är ett det mest hjärtslitande rop, frampressat ur de många miljoner bröst, som sucka under hedendomens ok. Även om vi aldrig från någons läppar hava hört ropet, så är dock den stora nöden ett rop till oss om hjälp, om ljus i mörkret, om livets bröd i döden. Denna nöd är förskräcklig. Jag önskade, jag kunde skildra den. Jag önskade, jag hade en ängels tunga, så att jag kunde skildra den så, att Ni förstode den. Jag tänker härvid naturligen mest på Afrika, där jag själv sett en liten, liten bråkdel av nöden. Afrika har med skäl blivit kallat blodets och tårarnas land. Och blod har också flutit där i strömmar under århundraden. Där ha tidvis uppträtt vilda krigarstammar, som dragit igenom världsdelen och förstört nästan allt i deras väg. Hela stammar hava på detta sätt för alltid blivit bortsofade från jorden. Slavhandlare hava härjat under långa tider, särskilt i kustländerna,

men även längre in i landet. Livingstone, mannen med det för Afrika så varmt klappande hjärtat, kunde därför skriva hem till Europa från sina vidsträckta resor därute, att han överallt såg blod, blod och åter blod. Skulle en framstående hövding begravas, så måste oftast många hundra slavar och krigsfångar sätta livet till för att hedra den döde.

Detta är nu bara i korthet sagt om en sida av den yttre, synliga nöden. Det förskräckligaste är dock det, att afrikanen icke känner Gud och Frälsaren Jesus Kristus. Du, som känner kärlekens Gud, du, som kan få höra om honom, så ofta du vill, och läsa om honom, så ofta du vill, du kan ej förstå, vad det är att i yttre och inre nöd icke ha någon annan att vända sig till än en stum avgud, som icke kan hjälpa. Men försök att sätta dig in däruti, så skall du bättre förstå ropet: »Far över och hjälp oss!»

Här hemma finnas ju också många, som icke känna Gud, men de kunna lätt, om de vilja, ställa sina steg dit, där Guds ord förkunnas, och de kunna lätt, om det blir nöd i hjärtat, få lära vägen till frid och hjärterot. Men dessa möjligheter sakna ännu de flesta av Afrikas bortåt 200 miljoner invånare. Därför är ropet »far över och hjälp oss» ett *nödrop*. Det händer ibland, att en afrikamissionär får höra följande fråga: »Varför har ni icke förr kommit till oss med evangelium?» Ja, varför?

Vi ha väl hört ropet efter hjälp, men har också nöden, som framprässat ropet, gått oss till hjärtat? O, att den finge göra det! O, att vi kunde känna något av samma medlidande, som Jesus

kände, när han gick bland syndens människor! O, att vi hade mera av hans för de arma och fallna så ömmande och uppoffrande sinne!

Du kan nu säga till mig: Vi ha icke endast hört ropet, vi ha också sökt hjälpa. Ja, vi hava gjort det, men då du tänker på hjälpen, som vi sänt, och på den, som andra kristna sänt till Afrika, så måste du också komma ihåg, att Afrika är tre gånger så stort som Europa, och att där bo bortåt 200 miljoner människor. Resa vi runt Afrikas kuster, så träffa vi på många missionsstationer, därifrån kraftig missionsverksamhet bedrives. Och på vissa trakter ha missionärerna även trängt långt in i landet. Men ännu finnes det områden flera gånger så stora som Sverige, där ingen fridens budbärare trampat någon stig, och där Jesusnamnet icke nämnts. *Inemot 100 miljoner människor äro ännu helt oberörda av evangelium*. Säden är så mycken, arbetarna äro så få.

Tänk dig ett ofantligt stort åkerfält, så stort, att blicken knappt kan fånga det. Du ser, huru säden håller på att mogna till skörd. I ett litet hörn av det stora fältet är en stor skara skördearbetare sysselsatta med att bärga in säden. De gå där så tätt i arbetet, att de nästan gå i vägen för varandra. Det är fara ibland, att den ene hugger den andre i benen med lien. Därute på den övriga delen, den största av det stora fältet, ser du en arbetare här och en annan där. De äro långt åtskilda. De synas överanstränga sig för att hinna med så mycket som möjligt, och runt omkring sig se de stora områden, där säden håller på att förfaras. Ingen arbetare finnes där. Ibland

ropa de till det där hörnet, där arbetarne äro så många: »Kom över och hjälp oss.»

Ungefär så där ter sig Guds åkerfält.

Vi få ibland höra, och vi tala också själva därom, att Sverige står främst bland de missionerande folken, då det gäller antalet missionärer. Vi hava rättighet att glädjas däröver, om vi glädjas i ett ödmjukt sinne och icke yvas. Men det ligger en fara uti att upprepa det för ofta, den faran nämligen att lägga sig till ro och vila eller åtminstone att slappna. Vi behöva nog också framhålla den sanningen, att vi icke gjort vad vi kunnat. Eller ha vi kanske gjort det? Är det någon ibland oss, som vågar stå upp och säga, att vi gjort så stora ansträngningar för att göra Jesu namn känt bland hednafolken, att vi ej förmått mer?

Men, frågar du, vad skola vi då ytterligare göra? Ja, det kanske icke här behöver bli tal om något »ytterligare» utan endast därom att vi bättre, grundligare, rikare göra, vad vi redan hålla på med. Vad var det Herren lade sina lärjungar på hjärtat, då han bad dem beskåda de till skörd vitnande fälten? Jo, att bedja skördens Herre driva ut arbetare i sin skörd. Huru många gånger under det gångna halvåret har du bett Herren härom? Huru många gånger har du över huvud taget kommit ihåg missionen i dina böner under det gångna halvåret? När du tänker härpå, kanske du blyges inför frågorna. Borde du icke här giva Herren ett löfte att för det kommande halvåret bliva en bättre, en flitigare förebedjare för missionen. Men

giver du löftet, så se till, att du också infriar det. Och kom ihåg, att du med din trosbön här kan utföra stora ting därborta, där din fot aldrig kan komma att trampa, och där ingen kan få lyssna till ljudet från dina läppar. »En rättfärdig människas bön förmår mycket, där den är i verksamhet.»

Vad som alltså behöves, för att vi skola kunna möta det skriande behovet på den yttre missionens fält, det är först och sist *bön*. Men bönen bör vara åtföljd av *offer*. Det är icke endast för de intellektuella punden, som vi en gång skola göra räkenskap, utan ock för de materiella. Men även då det gäller våra missionsoffer, torde du vilja säga mig: Det är dock stora summor, som offras. Ja, vi säga det, och missionens fiender säga, att de äro alltför stora, men vad säger Gud, och huru räknar han? Männe icke så, att han bedömer gåvans värde och storlek efter vad som finnes kvar, sedan den är given, och icke efter gåvan själv? Om vi nu tänka på vårt eget missionssällskap, Svenska Missionsförbundet, så veta vi, att det har särskilt en stor offerdag om året, anmandag jul. Gåvorna, som då givas, antagas vara insamlade i sparbössor under hela året. Huru mycket giver nu denna stora offerdag till missionen? Under senare åren har summan varit över 100-tusen kronor. En väldig summa, säger du, och jag instämmer gärna. Men vad säger oss denna väldiga summa? Jo, den säger oss, att Missionsförbundets hundra tusen medlemmar, om vi nu skola tala så, som ett tackoffer till Gud för julens stora gåva giva något över *en krona* per medlem! Eller ock att många tusen

giva mycket mera och många tusen intet alls! Och detta offer skall vara hopsamlat under hela året! Jag vet nu mycket väl, att det finnes många missionsvänner, som hava svårt t. o. m. att offra *en* krona vid detta tillfälle. Men skulle man icke kunna tänka sig, att omkring sextio tusen av våra vänner hade förmåga att för annandagjulloffret lägga av 10 öre i veckan eller 5: 20 kr. om året, om viljan och lusten vore för handen, och utan att annat givande bleve lidande därav? Om så skedde, vilken summa skulle då offerdagen inbringa? Jo något över 300-tusen kronor! Vad säger oss den väldiga summan? Jo, t. ex. det att vi kunde fördubbla vår kongomission, så att vi istället för mellan 50—60 missio-

närer kunde hava ett hundratal och i stället för åtta huvudstationer kunde hava sexton. Och du förstår, att vi då skulle kunna nå många flera med evangelium och vinna flera för Herren. Jag är fast övertygad om, att allt detta kunde ske, om Gud finge lägga hedningarnas nöd tungt på våra hjärtan, och om vi bättre förstode välsignelsen i att »giva» åt Herren. Däremot är jag icke övertygad om, att det kommer att ske.

Må vi dock vara vakna i detta stycke och känna vår kallelse. Må vi själva vara med och söka intressera andra att komma med, så att ropet »far över och hjälp oss» icke må behöva ropas förgäves av de i hedendomens natt ännu vandrande miljonerna!

Översikt

av ställningen på våra missionsfält enligt senaste årsberättelsen.

IV.

Missionen i Kaukasien.

De svenska arbetarna på detta missionsfält under fjolåret ha varit *E. John Larson* tills i mitten av mars samt *Elin Sundvall* och *Olga Moberg* hela året. Dessutom ha den armeniske predikanten *Margara A. Ter Asaturiants* och syriern *Kasha Ibrahim Temrohs* varit i verksamhet hela året. De ha samtliga varit stationerade i Tiflis utom *Elin Sundvall*, som haft sin verksamhet i trakterna kring Ararat.

Kriget mellan Turkiet och Ryssland har som bekant till stor del förts i Kaukasien. En följd härav har varit, att mycket rika tillfällen yppats att bland sårade soldater, som i stora massor förts till Tiflis, dela ut biblar, testamenten och traktater.

M. A. Ter Asaturiants skriver:

Vi ha i regel haft söndagsskola, två armeniska och ett tyskt möte på söndagen, armeniskt bibelsamtal tisdags kväll, tyskt kvinnomöte torsdags eftermiddag, möte för jesider fredags kväll och dessutom en tid tatariska möten fredags förmiddag samt tyska ungdoms- och symöten onsdags- och lördagskvällar.

Skriftspridningen har fortgått nästan hela året men isynnerhet efter krigets början. Vi ha under året spritt 24 biblar, 200 Nya Testamenten och 2,104 bibeldelar samt en mängd religiösa traktater på olika språk.

V.

Missionen i Petrograd och Ingermanland.

Under året ha missionär *J. A. Nyman* och bibelkvinnan *Anna Berglund* samt evangelisterna *H. Piiparinen* och *J. Terävü* arbetat bland den finsk-

talande befolkningen i Petrograd och Ingermanland och *Wilh. Sarwe* och bibelkvinnan *Tora Larsson* bland svenskar och ryssar i Petrograd.

Vid krigsutbrottet fruktade vi nog, att det skulle bli svårt för våra missionärer i Petrograd att fortsätta sitt arbete och att de möjligen skulle nödgas att för en tid upphöra därmed. Hitills ha de dock kunnat fortsätta och till och med i vissa fall fått ökad verksamhet.

Om arbetet bland den finsktalande befolkningen skriver *J. A. Nyman*:

Att kriget ur vår krets ryckt omkring 20 bröder och medlemmar är smärtsamt för oss alla, men vi vänta på ett fröjdefullt återseende med flera redan här i tiden och med alla hemma hos Gud.

På det hela taget ha våra evangelister fått vara friska och troget utsatt ädel säd. Så säger Piiparinen sig på 54 olika platser hava lett 192 möten och Terävä i 42 olika byar 218 möten. Anna Berglund och undertecknad ha dessutom lett eller medverkat i ett 100-tal möten på landsbygden. I staden ha vi som förut fortsatt med regelbundna predikomöten, symöten, sångövningar, hus- och sjukbesök m. m.

Sommarmånaderna besökte omkring 200 finska sjömän mötena på vår lokal. Efter krigsutbrottet fingo vi också giva nattlogi åt 42 svenska sjömän, vilka skickats till oss från Svenska Generalkonsulatet.

En bibelkurs, den första i Ingermanland, har hållits. På dagarna lästes bibeln med troende, som talrikt samlats från vitt skilda håll, och på kvällarne höllos predikomöten i närliggande byar.

Missionär *W. Sarwe* skriver om arbetet bland svenskar och ryssar:

Vi voro i höstas mycket bekymrade för den förestående vintern, men Herren har hittills på ett underbart sätt hjälpt oss igenom.

Offerveckan för missionen utföll över förväntan, i det omkring 209 rubel insamlades. Syföreningens julbasar inbringade över 100 rubel.

De ryska aftonmötena fortgå oavbrutet.

För närvarande synes kriget göra ett avbräck i våra förhoppningar om att snart få ett svenskt sjömanshem till stånd i Petrograd. Förhandlingarne måste vila till ett gynnsammare ögonblick.

Krigstillståndet har i vissa avseenden haft

med sig svårigheter för den evangeliska missionen. Dock finnas ljuspunkter. Landet runt höras glädjande vittnesbörd om att den Heliga Skrift med stor glädje mottages av såväl manskap som befäl inom ryska armén.

Spridningen av Nya testamentet tillåtes och befordras av myndigheterna såväl vid fronten som överallt i sjukhusen. Med varm hand deltaga både ortodoxa och evangeliska i detta verk.

VI.

Missionen i Sunderland och Seaham Harbour.

I Sunderland arbeta såsom förut missionär *C. O. Orest* med fru och i Seaham Harbour *C. J. Engvall* med fru. Under sommaren vistades missionär Engvall en tid i Petrograd, där han arbetade bland skandinaviska sjömän. Studeranden *C. Almqvist* från Missionsskolan uppehöll under samma tid verksamheten i Seaham Harbour. I Sunderland deltog samtidigt i arbetet studeranden *V. Vikterlöf*.

Missionär *Orest* skriver:

Under det sista halvåret har arbetet varit mer ansträngande än vanligt, emedan de flesta sjömännen under vissa tider varit förbjudna att gå i land. När de sedan fått mera frihet i den vägen, ha de föredragit att använda den begränsade tid, de fått vistas i land, på sådana ställen, där de rätt hastigt kunnat göra slut på sina pengar. Jag har därför fått vara tacksam, om jag haft två, tre eller fyra på mötet att predika för. Följaktligen har jag så ofta som möjligt besökt sjömännen ombord för att få tillfälle att något samtala med dem om de eviga tingen samt förse dem med några traktater, tidsskrifter och böcker att taga med på resan.

Kaffebjudningar med sång och musik ha vi anordnat allt emellanåt. Regelbundet ha vi haft predikan tre gånger i veckan, och för övrigt har läsrummet varit öppet varje afton till kl. halv 10. Det har under året varit besökt av 2,856 sjömän, vilka gjort sig nytta av vår rikhaltiga litteratur samt där skrivit 577 brev och brevkort. Gudstjänsterna ha besökts av 2,472 personer, varav 1,807 varit sjömän. Fartygens antal har till följd av kriget varit mindre än eljest: svenska 230, norska 216 och danska 114. I Seaham Harbour har läsrummet besökts av 1,145 sjömän, varav 478 varit med vid gudstjänsterna.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXPEDITION

10 Barnhusgatan, Stockholm C.

Allm. Tel. 4634 & 7415. Riks Tel. 8525.
Inregistr. telegrafadr.: "Förbundet, Stockholm".
Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9—5.

Svenska Missionsförbundets missionsfält.

Svenska Missionsförbundet bedriver mission i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland och Lappland samt sjömansmission i England.

"MISSIONSFÖRBUNDET"

Svenska Missionsförbundets organ för dess yttre mission

utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset är kr. 1: 50 på posten och 1: 25 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress. 11 exemplar lämnas för 12: 50. Till utlandet kostar tidningen 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m., adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde nog angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednissionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Framme vid målet. | De kongomissionärer, som i början av juni avreste till Kongo via England, anlände lyckligt och väl till Matadi den 17 juli. Därifrån fortsatte de efter ett par dagar till respektive platser inne i landet, där de voro mycket efterlängtdade både av vita och svarta. Dessa missionärer voro Aug. Jansson med fru, H. Lindgren, G. A. Hult, fru Ekström, Anna Hoffman och Anna Svadling.

Från makarna Palmkvist, som anträdde utresan till Kongo i början av juli, ha vi ännu ingenting hört.

* * *

Högtid vid Mukimbungu. | Då missionärerna Aug. Jansson och fru återkommo till missionsstationen Mukimbungu i Kongo, där de förut under många år varit stationerade, rönt de ett mycket storartat mottagande. De infödda kristna hade i lång tid väntat deras återkomst. Under de stora möten, som hölles för att fira deras ankomst, döptes icke mindre än 66 personer, som under flera månader förut åtnjutit särskild dopundervisning. Sjutton avfallingar blevo samtidigt återupptagna i församlingens gemenskap.

* * *

Glädjebudskap från Kongo. | Det är så ofta, som vi i vår tidnings spalter måste meddela om dödsfall, om sjukdomar, om för tidiga hemresor m. m., när det gäller vårt missionsfält i Kongo. Det må därför tjäna till en uppmuntran för våra missionsvänner att höra, att arbetet trots dessa svårigheter icke är förgäves. I brev av den

12 juli, varur vi på annat ställe i tidningen meddela ett utdrag, omtalar missionär S. A. Flodén från Kibunzi missionsstation, att de där under juni månad fingo döpa icke mindre än 119 personer. Även från andra stationer få vi liknande meddelanden om större eller mindre antal, som genom dopet blivit upptagna i den kristna församlingen. Gud vare lov därför.

* * *

Det litterära arbetet i Kongo. | Trots kriget och dess inverkan inom alla områden har vårt arbete på de olika missionsfälten kunnat fortgå så gott som ostört. Missionärerna ha var och en på sin plats varit i full sysselsättning. Bland andra saker, som utförts under denna tid, är översättning av lektor P. Waldenströms bok »Stycken av livets ord» till kongospråket. Den är verkställd av missionär S. A. Flodén vid Kibunzi och kommer troligen att under den närmaste tiden tryckas på vårt missionstryckeri vid Londe.

* * *

Undersökningsresa i Kongo. | Missionärerna d:r K. Ekstam voro, då sista posten avgick från Kongo, ute på en längre undersöknings- och forskningsresa till nya trakter inom Franska Kongo. Å ena sidan var resan företagen i språkforsknings-syfte men å andra sidan avsåg den att undersöka landet för utvidgning av missionen. Sedan Nganda station blev nedlagd såsom huvudstation, ha vi ju tillräckligt med arbetskrafter för att kunna upptaga en ny station på annat håll. Ehuru vår generalkonferens antagligen icke vill besluta om utvidgning av missionen, så länge världskriget varar, är det likväl ingenting som hindrar, att vi under tiden göra förberedande arbeten.

* * *

Hemkommande missionärer. | Enligt meddelande som med sista posten anlant från vårt missionsfält i Kongo, ämna missionärerna *Sam. Hede, N. G. Anvill* och *Janna Lundin* återvända till Sverige med nästa båt från Kongo. Vi ha således förmodligen att beräkna deras ankomst till Sverige i slutet av denna månad.

* * *

Utresande missionärer. | Den 7 sept. lämnade följande missionärer Sverige för att över England återvända till Kongo: *Edv. och Hulda Karlman, G. A. och Ester Jacobsson, Teofil och Livia Ceder* samt *Josefina Nilsson*.

Tiden för kongobåtens avgång från England har varit mycket oviss. Enligt vår beräkning voro de dock ute i god tid. Men två dagar efter deras avresa fingo vi telegram, att båten skulle avgå tidigare. Vi hoppas dock, att det lyckats för dem att komma i tid.

* * *

Avskedsfest för utresande missionärer. | Söndagen den 12 sept. hölls dels i södra missionshuset dels i missionsalen Valhalla i Stockholm fest för sju till Ost-Turkestan utgående missionärer. De äro *D. Gustafsson, Hilda Nordqvist, Stina Mårtensson, Elin Svensson, Elsa Andersson, Hanna Larsson* och *Hanna Andersson*.

Redan den 14:de anträdde de resan via Haparanda genom Ryssland. Må Gud bevara dem på den långa färden!

* * *

Gammalt missionshem. | Med detta bedja vi att få fästa våra kära missionärers uppmärksamhet på en annons, som är införd i detta nummer av tidningen. Det gäller ett erbjudande från fru *Hilda Hansson* i Ulricehamn att i sitt hem mottaga missionärer och missionärsbarn till full inackordering under deras vistelse i hemlandet. Fru Hansson har under många, många år haft missionärsbarn i sitt hem och givit dem den mest kärleksfulla omvårdnad,

varför vi på det allra hjärtligaste och varmaste kunna rekommendera detta hem.

* * *

Personliga meddelanden. | Missionär *S. Tännkvist* från Kina, vilken, se-

dan han kom hem, vistats i sin hemtrakt Tännö, meddelar i brev till Expeditionen, att han och hans familj från och med den 1 oktober kommer att bosätta sig i Växjö. Hans adress blir Södra Järnvägsgatan 15, Växjö från och med nämnda dag.

Från vår yttre mission.

En stor dopakt i Kongo.

Det är en stor glädje för oss att kunna meddela, att, under det kriget rasar i den gamla kristenheten och även i andra delar av världen, Herrens verk går framåt på missionsfälten.

Det heliga kriget har icke avstannat, och vår Konungs härar vinna alltjämt segrar. När världskriget utbröt för ett år sedan, fruktade många, att de icke kristna folken skulle fattas av avoghet mot kristendomen, då de sågo, huru de länder, från vilka missionärerna utsändes, icke kunde hålla fred inbördes. Denna fruktan har till stor del visat sig ogrundad. De infödda förstå mycket väl att skilja på kristendomen såsom en individens sak och det kristna namnet, som de europeiska nationerna bära. Detta ger oss hopp,

Dopakten vid Kibunzi den 6 juni 1915.

att när kriget en gång är över och normala förhållanden åter inträtt, missionen skall vinna större framgångar än någonsin förr. I den mån Herrens tillkommelses dag närmar sig, ha vi ju ock Frälsarens löfte, att evangelium skall bliva predikat för allt flera av jordens folk.

Ett bevis på missionsarbetets framgång ger oss följande meddelande från missionär *S. A. Flodén*, skrivet från Kibunzi missionsstation i Kongo den 12 juni:

»Våra evangelister äro mycket duktiga och utföra sitt arbete med ett sådant nit och en sådan trohet, att jag är mycket glad och belåten med dem. De hålla sina skolor och sina offentliga och enskilda möten, och så komma de med sina kärvar då och då. I söndags, den 6 juni, kommo de från 23 byar med några från varje by, vilka skulle döpas. Den dopakt, som då hölls, var antagligen den största, som förekommit i vår kongomission. Vi fingo då i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn döpa icke mindre än 119 personer. Dessutom återupptogos i församlingens gemenskap omkring 30 avfallingar.

Vi ha det f. n. mycket livligt i verksamheten och bedja Gud, att väckelsen må fortgå och skaror vinnas för vår Frälsare. Låt oss, kära vänner, få vara inneslutna i edra varma förböner.

Jag sänder här en fotografi, som togs vid dopakten.

Må Gud välsigna dessa, som nu upptagits i hans församling, och låta dem bliva ljusbärare för sin omgivning, dessa massor, som ännu känna så föga om det liv, som är av Gud.»

En seger.

Kära missionsvänner!

Frid!

Liksom det nu pågår en stor strid ute i världen, där den ena makten

söker besegra den andra och där lyckan ibland är den ena ibland den andra bevågen, så pågår ock en väldig kamp i andligt avseende mellan ljus och mörker, mellan rättfärdighet och orättfärdighet. Ibland synes det ock, som om det onda hade ensam äganderätt till allt och det goda vore slut. Men det goda skall dock segra till sist, huru det än ser ut. Även här i Brazzaville pågår denna strid, och med glädje kan meddelas, att det goda har vunnit en seger.

Trots motstånd från alla håll: från hedendomens vederstyggligheter — från ett slags civilisation, som endast lämnat märken efter sig i ett något förbättrat levnadssätt och bättre klädsel, men som i stort sett uppgått i högfärd och fåfänga och som fullkomligt saknar all högre moral och all kraft till att lyfta en i synden sjunken människa — och sist men icke minst från katolikerna, som anse oss protestanter endast för ett satans anhang och allt vi äga såsom hans tillhörighet — trots allt detta går dock Herrens sak framåt om än med korta steg. Den sista påskdagen var en dag, då man mer än eljest fick se, att ljuset vunnit en seger.

Just som solen höjde sig i öster, samlades en skara vid Kongoflodens strand i Brazzaville. Nio män, som lämnat hedendomen för att tjäna den sanne Guden, skulle då mottaga det heliga dopet. Visserligen var det ej den första dopakten här utan den andra, men som allt vårt arbete är nytt på denna plats, blir även den en gyllene länk i minnets kedja, och en betydelsefull stund för vårt arbete. Alla dessa, som döptes, äro fullväxta karlar, om vilka man har all anledning tro, att de ej följt med strömmen, utan tagit steget av full övertygelse. Under tiden de gått i dopskolan, ha de visat fullt allvar och stort intresse, vadan vi hoppas, att de även i fortsättningen vilja vandra som kristna. De äro ju ännu mycket okunniga, men det är gott att veta, att Gud ej dömer efter kun-

skapen utan ser till hjärtat. Förutom de nu döpta äro rätt många, både män och kvinnor, i dopklassen, och nya komma allt fort, så att det snart torde kunna bli en tredje dopförrättning. Ja, vi hoppas på många sådana högtidsstunder på denna plats.

De flesta av dessa dopkandidater ha kommit, sedan kriget började. Vilken uppmuntran detta varit mitt under denna oro, det går ej att beskriva. Med glädje ha vi sett, huru Gud bekant sig till våra bemödanden. Vi ha inga stora skaror på våra möten, men antalet har ökats undan för undan. Att det ej skett på grund av någon vår egen förtjänst, det erkänna vi viligt, men det har behagat Gud att betjäna sig av vårt arbete och allt motstånd till trots visa, att hans ord skall bära frukt även i Brazzaville. Även här vill han samla en skara, som har sin glädje i honom och lovsjunger hans namn.

Dessa späda plantor, som nu blivit insatta i Guds församling, stå ännu i sitt första utvecklingsskede. Ack, så lätt stängeln brytes av, så lätt de förfrysa eller förtorka! De behöva all möjlig vård, och det skola de ock med Guds hjälp och genom edra förböner få. Må vi ändå ej döma dem alltför hårt, om de skulle falla; ty vad ha vi, som vi ej undfått? Dessa ha blivit födda i synd och hedendom, växt upp, fostrats och utvecklats i samma omgivning. Vilken skillnad mot de förmåner vi haft från vår tidigaste barn-dom! Men nu har Gud tagit dem till sina, och han skall förvisso behålla dem. Han har renat dem och han skall alltför rena dem, så att även de en dag skola skina såsom solen i deras Faders rike.

Hjärtliga hälsningar till alla missionens vänner.

Brazzaville den 20 april 1915.

Edert sändebud

N. Gust. Anvill.

En predikoresa.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Jag vill denna gång berätta några minnen från en resa till våra utstationer och från ett missionsmöte på en av dessa.

Den 21 maj lämnade jag Hwangchow med Kishui som mål. Mellan dessa båda städer är det sex svenska mil. De fyra första milen reste jag med kinesisk segelbåt. En god vind blåste upp, och för fulla segel gungade vår lilla båt både fort och lätt på Yangtsis gula vågor. Efter fyra timmars färd, sedan vi lagt ut från Hwangchow, voro vi vid Nanki. Därifrån reste jag i kinesisk bärstol den återstående delen av vägen.

Under muntert samspråk mellan stolarbärarne gick det både fort och lätt första delen av vägen. Men så började det regna. Bärarnes glada berättelser om diktade eller upplevda händelser — jag vet ej vilketdera — tystnade. Vid ett uselt värdshus satte de ned bärstolen och förklarade, att de på grund av regnet ej ville gå längre. Det blev då ett parlamentera med dem en lång stund. Till sist repade de mod och fortsatte. Vi voro framme i god tid före mörkrets inbrott, vilket jag var glad över.

Så snart jag stigit ur bärstolen utanför kapellet, var jag omringad av en massa barn. En del av dem kände mig och hälsade sitt »pingan» (frid). De följde mig in i kapellet, och snart hade en stor hop äldre personer samlats från gatan. Så snart bärarne fått sin betalning, fick jag börja predika. Min tjänare kokade under tiden kaffe

och tog fram litet mat ur den medförda matkorgen, och då han fått det i ordning, bjöd han mig komma och äta. Evangelisten fick då fortsätta att predika, och jag lät mig maten väl smaka. Klockan hade hunnit gå varvet runt och litet mer, sedan jag sist åt.

I Kishui stannade jag fem dagar. Varje kväll hade vi möte mellan kl. 7 och 10, och vid varje möte hade vi glädjen att få predika för fullt hus. På grund av att jag en lång tid haft svår nervvärk i högra höften och benet, kunde jag icke gå ut på gatorna och sälja böcker, som jag annars brukar göra. Men varje dag satt jag vid dörren till kapellet och fick samtala med de kommande och gående och även sälja åtskilliga delar av bibeln och traktater.

Under pingstdagen hade vi flera möten. Församlingsmedlemmar och sökare hade då mangrant infunnit sig. Efter middagens möte döptes vår infödde arbetares på platsen yngsta dotter. Därefter hade vi en stilla och skön stund, då vi fingo fira Herrens heliga nattvard.

Det är, som I alla torden veta, beslutet, att Svenska Missionsförbundets ungdoms huvudstation skall förläggas till Kishui. Vi hade före världskrigets utbrott gjort en del förberedelser till tomtköp där. Men sedan ha vi ej vågat göra något däråt. För närvarande är det icke heller lätt att få en lämplig tomt där för skapligt pris. Vi tro dock, att, då tiden kommer, Gud skall undanröjda hindren och hjälpa oss.

Från Kishui reste jag till Tantien. Mellan dessa platser är det gott fem svenska mil. Vår medarbetare i Kishui och jag bröto upp, så snart det började dagas, för att vi skulle hinna fram på dagen. Ingen av oss hade förut färdats denna väg, och våra bärare voro icke heller lokaliserade. De togo därför fel och kommo in på avvägar flere gånger. Det är lätt gjort, ty vägarna äro till största delen endast gångstigar, som slingra sig fram mellan

de kuperade fälten. På dessa fält var det liv och rörelse. En del skördade vete, andra plöjde och beredde jorden för risplanteringen, andra höllo på att sätta ut risplantorna och andra rensade från ogräs. Både korn- och vete-skörden har varit god i dessa trakter i år. Till följd av det myckna regnet i början av maj månad ruttnade det då planterade riset ned, varför de nu höllo på att för andra gången sätta det.

Då vi lyckligt och väl nått målet för dagens resa, Tantien, var det kväll, och vi voro både trötta och hungriga. Två andra av våra medarbetare hade redan anlant, och följande dag fingo vi börja vårt missionsmöte, som sedan fortsatte under lördagen och söndagen. På förmiddagarna och kvällarna predikade vi i kapellet. På eftermiddagarna gingo vi ut två och två för att besöka de församlingsmedlemmar, som bo i byarna däromkring. Två boksäljare voro med, och dessutom voro vi alla boksäljare. Vi fingo tillfälle att predika i församlingsmedlemmarnes hem, och på varje plats samlades mycket folk.

På söndagen fingo vi enligt förra kinakonferensens beslut, vilket styrelsen godkänt, avskilja vår infödde medarbetare på platsen, Chang-Ting-ih, till evangelist. Efter avskiljningen lämnade många av de närvarande bibelord. Församlingsmedlemmarna på platsen hade valt Pauli ord till församlingen i Kolosse: »Vi vilja icke upphöra att bedja för dig». Till sist skulle Chang själv säga några ord, men det blev ej mycket, ty han var djupt rörd. Av vad han sade, kommer jag särskilt ihåg följande: »Det är med fruktan och bävan, jag i dag inför Gud och Eder givit dessa löften. Må Gud giva mig nåd att kunna förverkliga dem!» I denna hans önskan instämde vi alla.

Från Tantien fortsatte vi till Shang-paho, där vi hade möte på kvällen och följande dag. På denna plats ha vi för närvarande ingen arbetare. En

av eleverna från denna station, som i följd slutade sin kurs vid seminariet i Kingchow, fick gå dit, men efter några månader blev han sjuk, och vi måste sända honom till Kuling, där han ännu är. Vårt hopp är, att han måtte bli så frisk igen, att han kan upptaga arbetet. Församlingsmedlemmarna ha många gånger bett, att han skulle få komma tillbaka. De satte värde på det arbete, han utförde under den korta tid, han var där.

Från Shangpaho fortsatte vi sedan till Hweilungsan. Såsom jag i ett föregående brev meddelat, har det lyckats oss att köpa ett hus där. En del reparationer hade utförts, och vi skulle nu gemensamt besluta om, vad som vidare skulle göras. Det var en glädje att se, huru såväl våra medarbetare som församlingens medlemmar fröjdades över att församlingen fått ett eget hus.

Från Hweilungsan fortsatte vi resan över Tanfung hem till Hwangchow. Må Gud välsigna det ord, som utsåddes, att det må bära frukt i sinom tid! Glömmen oss icke i edra förböner. De varmaste hälsningar medfölja till Eder alla från min hustru och

Eder tillgivne

G. Tonnér.

Hwangchow den 23 juni 1915.

MISSIONEN I KAUKASIEN

Brev från Elin Sundvall.

Det är icke ofta vi ha meddelande från fröken Elin Sundvall, vilken som bekant har sitt arbete i Ararats trakten i Kaukasien. Den 17 augusti mottogo vi dock ett meddelande från henne, vilket var skrivet i Erivan den 1 maj och således över 3 1/2 månader varit på vägen. (I vanliga fall gå breven

därifrån till Stockholm på 8 à 10 dagar). Häre omtalar hon, att hon under våren varit upptagen i olika byar med utdelande av kläder till armeniska flyktingar. Kläderna voro sända från den lutherska församlingen i Baku. Vi lämnade i våras i tidningen ett meddelande om denna sak.

Fröken Sundvall hade tänkt komma tillbaka till Erivan tidigare än vad nu skedde. Men till följd av ett oerhört regnande och därav förorsakade översvämningar i floderna kunde hon icke komma dit förrän de sista dagarna i april. Hon har lovat att snart sända oss ett brev med redogörelse för nödhjälpsarbetet bland de armeniska flyktingarna.

I slutet av april började hon åter de s. k. systemmötena i Erivan, vilka hållas var vecka. Många av de från Turkiet flyktande armeniska kvinnorna och barnen komma med på dessa möten. Flera av dem kunna läsa, ty de äro från trakter, där missionärer och infödda predikanter och lärare arbeta. Fröken Sundvall har givit dem evangelier, för vilket de visa stor tacksamhet. Även har hon kunnat dela ut bland dem en del kläder, vilka blivit över från utdelningen i byarna, samt dessutom bistått dem med annan lekamlig hjälp.

Missionen i Petersburg.

Anna Berglund.

Såsom vi redan på försommaren meddelade, kommer vår bibelkvinna i Petersburg, fröken Anna Berglund, att lämna sin plats 1 instundande oktober. Hon har icke så synnerligt många år varit i vårt tjänst, men hon fruk-

Anna Berglund.

tar, att hälsa och krafter icke skola räcka till i fortsättningen för det ansträngande arbete, som hon har, och därför har hon ansett sig tvungen att uppsäga platsen för att söka något mindre ansträngande arbete på annat håll. Vi återgiva här hennes bild, så att våra läsare och missionsvänner må kunna erinra sig henne från hennes besök vid årsmötet i Stockholm 1913.

Hennes arbete har varit av den art, att det väl utom verksamhetskretsen icke tilldragit sig så synnerligen stor uppmärksamhet. En som reser till Kongo eller Kina blir ju alltid mera observerad och kanske också ihågkommen. Anna Berglund har utfört bibelkvinnans tysta men betydelsefulla

verk i hemmen, bland de fattiga och sjuka i den stora kejsarstaden vid Nevan. Själv har hon tyckt, att det icke varit mycket att skriva om eller meddela från hennes värld. Därför har hon varit jämförelsevis tyst i sina meddelanden. Endast en enda gång har hon låtit höra av sig i vår missionstidning. Att hon likväl utfört ett troget och gediget arbete, därpå ha vi många bevis. Det är en glädje för oss att kunna ge henne det erkännandet, då hon nu snart lämnar sin plats, att hon varit en trogen arbetare.

Må Herren rikligen välsigna henne i fortsättningen. Det skall glädja oss att få höra från henne även under kommande dagar.

De tyska missionssällskapen.

XIV.

Den hannoverska evangelisk-lutherska frikyrkans mission.

(Die Mission der Hannoverschen ev. luth. Frikirche in Bleckmar).

Missionsdirektor *F. Wolff* i Bleckmar, Hannover, skriver:

Pastor Theodor Harms förenade i sin person ämbetet av präses i den hannoverska evangelisk-lutherska frikyrkan med föreståndarskapet för Hermannsbürgermissionen. Därigenom blev denna mission ledd på frikyrkliga banor. Detta ändrade sig efter pastor Theodor Harms död, då hans son och efterföljare i missionsledningen, Egmont Harms, med större delen av Hermannsbürgerförsamlingen lösgjorde sig från den Hannoverska evangelisk-lutherska frikyrkan och i följd därav den hermannsburgska missionsstyrelsen år 1890 ingick förening med det hannoverska landskonsistoriet. I denna förening menade sig den hannoverska evangelisk-lutherska frikyrkan finna ett förnekande av den frikyrkliga ställningen och en fara för missionens bekännelseståndpunkt.

Då dess protester blevo obeaktade,

skilde sig den hannoverska evangelisk-lutherska frikyrkan från Hermannsbürgermissionen och grundade genom synodalbeslut den 14 juni 1892 en egen kyrklig mission, vars ledning uppdrogs åt ett av synoden valt missionsutskott. Missionskassans förvaltning övertogs av pastor Bingmann i Celle och ledningen av missionsseminariet av pastor Wolff i Bleckmar. En andre teologisk lärare blev ock anställd som föreståndare för den 1897 nybyggda missionsskolan. Även erhöll vår mission ett eget organ i det av pastor Dreves i Hermannsburg utgivna »Missionsbladet för den hannoverska evangelisk-lutherska frikyrkan». Deltagande och kraftigt understöd fann vår mission snart i många kretsar av den lutherska kyrkan, nämligen från den »självständiga lutherska frikyrkan i de Hessiska länderna», vars superintendent inträdde som medlem i vårt missionsutskott, vidare från

Buffalosynoden i Nordamerika och Lutherska synoden i Sydafrika, vilken hade skilt sig från Hermannsburgermissionen.

Enstaka Hermannsburger-missionärer i Sydafrika, vilka likaledes genom den nämnda sammanslutningen funnit sig föranlåtna till utträde ur Hermannsburgermissionen, blevo upptagna i vår mission, och missionär Prigge, en äldre, erfaren man, blev utnämnd till vår missions superintendent. Denne kom 1896 på sommaren till Tyskland, och med honom kunde vi samma år sända våra första unga missionärer till Sydafrika. Tillsammans hava hitintills 15 missionärer blivit utsända, av vilka fyra hava trätt i tjänst hos den sydafrikanska lutherska synodens tyska församlingar. De övriga stå i vår missions tjänst i Sydafrika.

Ordföranden i vårt missionsutskott, superintendent Heicke, företog år 1899 en visitationsresa till vårt missionsfält, från vilken han just återkom vid tiden för boerkrigets utbrott. Detta krig var en svår kris för kyrka och mission i Transvaal, där alla missionärer och präster blevo förda till engelsmännens koncentrationsläger. Då efter krigets slut de förstörda stationerna så små-

ningom åter blevo uppbyggda och de förskingrade församlingarna av infödda kristna åter blevo samlade, förgingo årat, innan krigets ödesdigra följder kunde övervinnas såväl utåt som inåt. Att missionsverket icke led svårare skador än det gjorde, därför hava vi att tacka den nåderike Guden, som uppehöll de döptas trohet under försökelse-tiderna. Större faror har den europeiska kulturens inträngande bragt de infödda under den på kriget följande fredstiden.

Tills början av det nuvarande kriget hade vi i Sydafrika 9 stationer med 12 missionärer, nämligen 2 stationer med 3 missionärer bland betschuanerna i Väst Transvaal, 4 stationer med 6 missionärer bland zulufolket i Ost-Transvaal och 3 stationer med 3 missionärer i Natal. Två missionärer tjänstgöra i närgränsande tyska församlingar, och en pastor verkar tillika som missionär. Antalet döpta på samtliga stationer uppgick i början av 1914 till 6.495, antalet elever i dopskolorna till 377.

Totalinkomsten för missionskassan år 1913 uppgick till 52,200 kronor och totalutgiften till 42,250 kronor.

Gud allena äran!

När och fjärran.

Missionen i Bulgarien.

Under senare år har genom vår expedition utsänts till Bulgarien åtskilliga bundra kronor för inköp och spridning av biblar. Evangelisten *Krikor Kevorkian*, som utfört bibelspridningen, lämnar i ett brev till oss en skildring av en av sina resor.

Den 23 juni började vi vår resa till Rasgrad och de omkringliggande byarna. Denna resa varade endast 10 dagar.

Vi hade med oss ett ganska stort förråd av böcker, som vi bjödo ut i affärerna, i husen och på gatorna, då vi av min vägvisare fördes omkring i

Rasgrad. Särskilt bland turkar och socialdemokrater rönste vi motstånd. De ansågo våra böcker vara värdelösa och sade, att det ej finnes någon Gud. Likväl hänade de honom och uttalade grova hädelser.

Framför ett kafé, där vi mer än en halvtimme hade femton åhörare, talade jag över Herrrens största och förnämsta bud: »Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta». Bland annat sade jag: »Kan då vårt samvete intyga, att vi älska Gud mer än oss själva, mer än våra hustrur, mer än våra barn? Vi veta, att vi offra allt och ihärdigt

kämpa mot alla svårigheter, då det gäller vår ställning, vår rikedom, vår ära. Offra vi något för Gud?» Slagna av sina samveten svarade de: »Nej!» Jag talade också länge med en hebreisk rabbin. Även några andra närmade sig oss, och vi fingo till dem sälja sex böcker. På den dagen gingo vi till tjugo olika platser och sålde 30 bibeldelar, dels på turkiska och dels på bulgariska.

På ett ställe talade jag över några verser av psalm 51: »Jag känner mina överträdelser, och min synd är alltid inför mig.» Det finns mycket få människor, som äro medvetna om sina synder. Vår Frälsare har kommit till denna jorden isynnerhet för sådana människor. — Jag talade på en annan plats över de åtta saligheterna och framhöll, huru litet värde det har att endast läsa om barmhärtighet. Vi måste praktisera den. På åter ett annat ställe genmälde jag, då man vägrade att mottaga våra böcker: »Ni ge ut mycket pengar för alkohol, tobak, teater och annat. En dag komma Ni att avlägga räkenskap därför. Bibeln kommer att i många år tjäna Eder. Om ej förr, så i dödsstunden komma Ni att uppskatta denna boks värde och betydelse.» Många blevo övertygade av mina ord och köpte biblar av mig.

Vi träffade en ung bulgar, som mottog oss mycket vänligt och bjöd oss in i sin affär. Han kände och älskade bibeln. Vad en oas är för ökenvandraren, blev hans hem för oss. Vi fingo där vederkvickelse och vila. Vi sålde omkring 100 böcker och skrifter i staden.

Vi hyrde en lantvagn, i vilken vi färdades till en by, som ligger 6 timmars väg bort. Där finns det 500 hus, av vilka 100 bebos av turkar. Vägarna äro så ojämna, att vi skakades från en sidan till den andra. För att ej falla av måste vi hålla oss fast. I denna by finns en gammal troende broder, som är, liksom en gång Barnabas, uppfylld av den Helige Ande. I hans hus stannade vi två dygn. Redan

första dagen togo vi vårt bokförråd med oss och vandrade omkring hela dagen. Denne man tycktes under sådant arbete förgäta både hunger och törst. Under det vi arbetat hela dagen och därtill besökt ett sjukhus, hade vi sålt ett stort antal böcker och häften. Prästen på platsen och ledaren för bystyrelsen anstiftade en förföljelse mot oss. På vägen överföll prästen mig och tilltalade mig med hotande ord. Han ville slå mig, men fruktade för lagen. Så försökte han i stället att uppegga turkarna. Dessa voro till följd därav mycket förbittrade mot oss. Hela timmar igenom måste vi vara på poliskontoret. Slutligen kom den förnämste bland dem och talade mycket förtörnad med mig omkring en timme och utslungade hotande smådeord. Under tiden bad jag i mitt inre till Herren, som ock till slut räddade oss, så att vi oskadda kommo därifrån, lovprisande vår himmelske Fader. Vi hade redan utfört vårt arbete, sålt ett tillfredsställande antal bibeldelar både på turkiska och arabiska, och överallt hade vi predikat evangelium.

I Zaved spände vår käre broder för sin vagn och förde oss till de närliggande byarna, den lilla byn Ada och tre stora. I de större byarna hade vi framgång. Vi sålde sex biblar och fyra evangelier, och ett par gävo vi bort. Här ville man ha ännu flere bibeldelar, men tyvärr var vårt förråd nu slut. I dessa två stora byar finns det ungefär 10 kaféer. Vi besökte dem och träffade många gånger en 20—25 personer tillsammans, vilka med andakt lyssnade till oss. Ingen gjorde motstånd.

Återkommen till Rasgrad fick jag ett besök av en kvinna. Hon var en själ, som försmäktade efter ordet. Jag läste och förklarade för henne Joh. 3 och 4 och bad med henne. Hon ansåg, att det var längesedan hon sista gången hade varit ordet så nära som nu. Jag träffade två människor, som voro osams med varandra, och jag tick genom evangeliet, vilket är en Guds

kraft, förkrossa deras hjärtan så, att de föllo i varandras armar och kysste varandra.

Genom att vi, ännu på vägen till Rustschuk, fingo sälja två böcker till ett par turkar, som tillhörde olika byar, sände vi också in i dessa litet av evangelii ljus. Vi fröjdades och prisade den gode herden, som söker och finner det förlorade fåret.

Med hjärtlig hälsning,
Eder gamle broder i Herren
Krikor Keworkian.

Svenska kyrkans mission.

Från trycket har nyligen utkommit dels »Svenska Kyrkans Mission 1914», utgörande redogörelse för dess arbete bland icke kristna folk, dels »Berättelse över Svenska Kyrkans missionsstyrelsens verksamhet bland svenska sjömän och andra landsmän på utländska orter under 1914». Båda dessa redogörelser äro av synnerligen stort intresse. Den som vill lära känna det betydelsefulla arbetet, som vår svenska kyrka utför även utom vårt land, bör icke försumma att skaffa sig dessa broschyrer.

Ett länge närt önskemål för Svenska kyrkans mission har varit att erhålla ett eget hus, där dels alla grenarna av styrelsens verksamhet kunde föras samman, dels ett missionärshem kunde inrymmas.

Tack vare missionsvänners intresse och offervillighet har det nu blivit möjligt att realisera denna plan och i Uppsala inköpa en gård, som genom en del nödiga förändringar, reparationer och tillbyggnader kan bli för ändamålet lämplig.

Missionärsinviqningar. Den 11 augusti invigdes av biskop Danell i Skara domkyrka lärarinnan och sjuksköterskan Ingegerd Ehn till missionärskallet. Fröken Ehn kommer i mitten av september att utresa till Sydafrika, där hon under första tiden skall bedriva engelska språkstudier.

Den 5 september hade Svenska kyrkans mission åter en högtidsdag, i det att pastor Per Plejel och lärarinnan Ellen Östlind då i Borås invigdes för missionärskallet.

Till det sydindiska missionsfältet ha i dagarna utrest, förutom de sistnämnda nyinvigda missionärerna, doktor och fru Kugelberg, pastor och fru Joh. Sandegren samt fröknarna Ester Petersson och Pauline Karlmark. Resan går över Genua.

Svenska Missionen i Kina.

Söndagen den 29 augusti avskildes i Hvetlanda missionshus för missionärskallet Martin Lindén, för att, om Gud så tillstädjer, senare i höst utgå till Kina i Svenska Missionens i Kina tjänst.

I slutet av augusti avreste från Stockholm genom Ryssland och Sibirien till Kina ej mindre än åtta missionärer, därav fyra tillhörande Svenska Missionen i Kina, nämligen missionär Blom med fru och deras lilla dotter, fröken Maria Pettersson och fröken Ester Jonsson. De andra tillhörde Svenska Alliansmissionen och svensk-amerikanska missionssällskap. Dagen efter anslöt sig till deras sällskap ännu en av Svenska missionens i Kina arbetare, nämligen fröken Estrid Sjöström.

Religionsundervisning i Korea. I de vanliga skolorna i Korea är all religionsundervisning förbjuden. Religionsundervisningen är likväl ej förbjuden i söndagsskolan och bibelskolorna. I de privata skolorna får förbudet dock ej full tillämpning förrän efter tio år. På grund av förbudet får söndagsskolan ett högst viktigt uppdrag att sprida evangelium i Korea. Söndagsskolsällskapet i nämnda land har på senare tiden organiserat söndagsskolan för att göra densamma fullt lämplig för det ökade ansvaret.